Nr. 50

12 december 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Sjors is g

De gouden koe

Toen China nog een keizerrijk was, woonde er een straatarm boertje, Wen Tsjing Tsoe, die slechts met veel moeite zijn gezin kon onderhouden. Zijn beide zoontjes, Li Wei en Li Kwei, waren een paar echte rakkers; maar rakkers ravotten graag en daar dit erg hongerig maakt, valt het te begrijpen dat de beide knapen elke dag enige flinke porties rijst verorberden.

Vader Wen Tsjing Tsoe moest maar zien, dat hij dagelijks het nodige geld bijeenschraapte om de monden van zijn spruiten open te houden. Het kleine stukje land, dat hij zijn eigendom kon noemen, leverde maar weinig op, al werkte hij er dagelijks nog zo ijverig. Wen had echter een kleine bijverdienste gevonden; hij liet de twee jongens iedere dag naar de rivier gaan om er het drijfhout op te vissen, dat de stroom van verre oorden meevoerde naar zee.

De streek waar de familie Wen woonde, was kaal heuvelland, en daar de bomen er ontbraken, was hout er zeer schaars en dus duur. Wanneer men nu het drijfhout uit de rivier viste en droogde, bleken de grote stukken nog uitstekend voor timmerhout en de rest voor brandhout te kunnen dienen. Vandaar, dat Wen zijn twee zoontjes er geregeld op uitstuurde om hout uit het water te vissen en te drogen te leggen, waarna het aan de dorpstimmerman en andere mensen werd verkocht. Zo ging het tweetal er dagelijks met een kar op uit, die door een koe werd voortgetrokken. Al het drijfhout legden de jongens dan op de kar om het later naar huis te vervoeren en te drogen.

Toen op een keer Li Wei bezig was met het inzamelen van hout, kwam er een oude man naar hem toe, die hem de weg vroeg naar een dorp in de omgeving.

„Van hieruit kan ik u de weg niet wijzen, genadige heer," zei Li Wei met een eerbiedige buiging, omdat hij tegen een oude man sprak. „Maar ik zal met u meegaan naar de heuvel; daar kunt u het dorp zien liggen."

Enkele dagen later kwam de oude man opnieuw en vroeg nu de weg naar een ander dorp in de buurt, waarop Li Wei hem weer beleefd hielp. En na een paar dagen gebeurde hetzelfde wéér. . .

Toen de jongen de oude man voor de derde maal van dienst was geweest, zei de grijsaard: „Ik zie daar twee dode vissen in het water drijven. Reik mij die eens aan!"

Li Wei deed wat de man hem vroeg. Hij was natuurlijk wel heel verbaasd, toen de oude heer enige malen onder het prevelen van een paar toverwoorden langzaam over de vissen streek, die daarop veranderden in het zuiverste goud!

„Hier, dat schenk ik je als beloning, omdat je zo'n beleefde jongen bent," zei de vreemdeling, terwijl hij de jongen de gouden vissen overhandigde en daarna haastig verdween.

Li Wei was dolgelukkig. Hij rende met zijn kostbare vissen naar de kar, stopte ze tussen het hout en haastte zich naar huis. Li Weis ouders waren natuurlijk niet minder verheugd, toen de jongen hun de schat bracht. Wen begaf zich aanstonds met de beide gouden vissen naar de dichtstbijzijnde stad en verkocht ze tegen een hoge prijs aan een goudsmid.

Toen hij als een welgesteld man terugkeerde, gaf hij thuis een luisterrijk feest. De arme woning werd terdege opgeknapt, allen kregen mooie kleren en voor lekker eten en drinken werd natuurlijk ook gezorgd.

Nu hoefden Wen en zijn vrouw en zijn kinderen niet meer te werken, want er was geld genoeg. Doch op een kwade dag nam die weelde een onverwacht einde. Er viel een troep rovers het dorp binnen, alles plunderend wat los en vast was. Zij vergaten ook Wens huis niet. Toen de dieven aftrokken, was Wen weer net zo arm als vroeger. Niets hadden de schurken achtergelaten, uitgezonderd dan de koe en de kar.

Zo waren de dagen van armoe en hard werken voor Wen en zijn gezin teruggekomen. Hij moest weer dag in dag uit op zijn stukje land arbeiden, zijn vrouw sloofde van de vroege morgen tot de late avond en de zoons moesten weer telkens naar de rivier om hout te zoeken. Het was allesbehalve plezierig na hun goede leventje, doch zij wisten zich in hun lot te schikken en de handen flink uit de mouwen te steken. . .

Toen gebeurde het dat Li Weis broertje, Li Kwei, tijdens het zoeken naar drijfhout de onbekende bejaarde man zag naderen. Hij herkende hem uit de beschrijving van zijn broertje.

„Vlucht snel, genadige heer!" waarschuwde Li Kwei hem. „Want hier in de buurt zwerft een bende rovers rond, die ons arm hebben geplunderd. Zij willen de man vangen, die dode vissen in goud veranderen kan, zodat hij hun altijd goud zou kunnen bezorgen!"

„O, daarvoor heb ik helemaal geen vrees," antwoordde de grijsaard. „Maar is voor het vangen van die rovers niet een grote beloning uitgeloofd door de keizer?"

„Ja, genadige heer. Maar niemand is het tot nog toe gelukt."

„Nu, dan zullen wij eens zien of wij dat kunnen klaarspelen," lachte de vreemdeling.

Hij liep naar de koe, die voor de kar was gespannen, streek haar bedaard over de rug, prevelde enige geheimzinnige

woorden en... meteen was de koe van klinkklaar goud!

„Span nu de koe maar uit en laat haar maar haar eigen weg zoeken. Maar volg haar op enige afstand," beval de man.

De verwonderde Li Kwei gehoorzaamde aan het bevel. De koe liep zelf de heuvel op, Li Kwei volgde op enige afstand. Zo kwamen ze voorbij hun huis, waar vader en Li Wei bezig waren hout te sorteren. Zij sloten zich, zodra zij de gouden koe gewaarwerden, direct bij Li Kwei aan.

Steeds verder holde de koe, totdat zij opeens door een troep luid tierende mannen in een andere richting werd gedreven.

„Die koe moeten wij hebben!" schreeuwden de kerels. „Dan hebben we voor ons hele leven geld genoeg!" En ze renden als bezetenen achter het blinkende dier aan.

De brullende troep mannen was de roverbende, die de streek onveilig maakte. De koe liep zo hard, dat de rovers haar niet konden inhalen. Voort ging het, steeds voort, de bergen in.

„Jaag haar dat hol in!" krijsten de bandieten, toen zij een spelonk in de rotsen ontdekten. En inderdaad slaagden zij erin de koe zodanig in het nauw te brengen, dat het beest het hol binnenrende.

„Mooi! Nu hebben we haar!" brulden de kerels en ze verdwenen óók in de donkere grot.

Maar daar kwam Wen aangelopen, op de voet gevolgd door zijn beide zoons. „Vlug!" riep Wen. „We moeten meteen de ingang afsluiten!"

En dadelijk rolden zij een paar zware rotsblokken voor de opening, zodat geen muis de grot meer verlaten kon. Daar zat dan de hele troep veilig opgesloten.

Toen liep Li Wei zo gauw mogelijk naar de stad om te vertellen, wat er was gebeurd; hij kreeg direct een aantal soldaten mee, die de boeven moesten inrekenen.

Nadat de soldaten de stenen voor de ingang van de grot opzij hadden gerold, duurde het niet lang of alle booswichten waren geboeid en stevig twee aan twee aan elkaar vastgebonden.

Doch toen de koe tenslotte uit de grot te voorschijn kwam, bleek zij niet meer van goud te zijn! Het beest zag er uit als vroeger, mager als een lat.

„Nu ben ik nog net zo arm als vroeger," klaagde Wen. Doch de commandant van de soldaten riep uit: „Je vergist je, Wen, want je hebt de hoge beloning die de keizer heeft uitgeloofd, eerlijk verdiend."

En zo genoot Wen Tsjing Tsoe dus het buitenkansje, dat hij in de stad een grote zak met goudstukken ontving, waardoor hij in één slag weer een vermogend man was. Zijn huis liet hij voor de tweede maal mooi inrichten, zijn zoons mochten studeren en voortaan leefden Wen en zijn vrouw onbezorgd verder.

Muziek in het kapsel

In het jaar 1892 was een adellijke Pruisische dame te gast gevraagd op het winterpaleis in Sint-Petersburg, dat toen bewoond werd door tsaar Alexander III.

De dame had al meermalen geprobeerd haar verloren gegaan fortuin aan te vullen met de opbrengst van kostbare sieraden, die zij stal uit de huizen waar zij werd uitgenodigd.

Ook ditmaal gaf zij haar ogen goed de kost. Na enig rondkijken zag zij, dat prinses Nicolina Romanoff, een nicht van de tsaar, haar gouden horloge, rijk bezet met diamanten, op een van de tafeltjes liet liggen. Het gehele gezelschap was druk bezig en er was geen enkele bediende in de buurt. Niemand lette dus op haar...

Handig wist ze bij het tafeltje te komen en pakte het horloge ongemerkt weg; daar zij zo gauw geen andere plaats kon vinden, verborg ze het in haar hoog opgemaakte kapsel. Daarna ging ze weer aan een van de speeltafeltjes zitten.

Al gauw miste prinses Nicolina Romanoff haar kostbaar horloge, dat een grote som geld had gekost. Het verlies greep haar erg aan, maar ze liet er niets van blijken, omdat ze het feest niet wilde verstoren en opschudding wilde voorkomen. Ze liep naar haar broer, nam hem apart en vertrouwde hem haar geheim toe.

„Ga bij de deur staan en wacht daar," fluisterde ze. „Degene, die de diefstal heeft gepleegd, moet zich nog in de zaal bevinden, want niemand is tot nu toe weggegaan. En wie de dader of de daderes is, zullen we binnen acht minuten weten. Want om twaalf uur 's middags en om twaalf uur 's nachts speelt het horloge het Russische volkslied. De horlogemaker heeft namelijk een heel klein muziekdoosje in de kast geplaatst."

Even voordat de klok twaalf zou slaan, werd het stil onder de gasten. Iedereen wachtte op het uur van middernacht.

Plotseling werd de stilte verbroken door het zacht spelen van het Russische volkslied, dat onmiskenbaar uit het kapsel van prinses Waldstein opklonk!

Onnodig te zeggen, dat de gasten zich om de Pruisische prinses verdrongen. Prinses Nicolina Romanoff trad op haar toe.

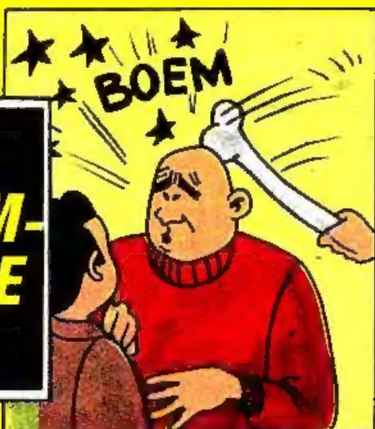
„Hoe vriendelijk van u, Hoogheid," zei ze beminnelijk, „om zo goed te zorgen voor mijn horloge. Ik dank u wel."

Ze strekte haar hand uit. De bevende vrouw haalde het horloge uit haar kapsel en gaf het aan prinses Romanoff...

De dievegge werd gearresteerd, doch ze werd de volgende dag in vrijheid gesteld, op voorwaarde, dat ze onmiddellijk naar Pruisen terugkeerde...

HET GEHEIMZINNIGE MEER

DE VOLGENDE WEEK:

HET VERHAAL VAN HET AARDMANNETJE

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BRABO HAD DE PAARDEN KUNNEN LATEN VERONGELUKKEN; DE SCHIMMELS WAARMEE U DE KAMPIOENSCHAPPEN VAN ROME WILT WINNEN.

WOEDEND RUKTE BRABO ZICH LOS UIT DE GREEP VAN DE SOLDATEN.
VERRADER! JE LIEGT! MAAR IK ZAL DE WAARHEID UIT JE LOSKRIJGEN!

MAAR HELAAS MAAKTE BRABO'S OPTREDEN HET ALLEEN MAAR ERGER VOOR ELDA EN VOOR HEMZELF.
VERTEL DE SENATOR DAT JE EEN PIJL VOOR DE PAARDEN HEBT AFGESCHOTEN. VERTEL HEM DAT...
HOUD OP! SOLDATEN, ARRESTEER DE BRITTEN!

U ZIET DAT ZIJN WOEDE HEM VERRAADT, SENATOR!
JE HEBT GELIJK, WULVA! DIE TWEE BRITTEN ZULLEN NIET MEER MET MIJN PAARDEN RIJDEN EER ZE GEBOET HEBBEN. ZE VERDIENEN EEN FLINKE STRAF VOOR HUN BRUTALITEIT!

BRABO EN ELDA WERDEN TERUGGEBRACHT NAAR DE VILLA VAN DE SENATOR.
IK HEB DE SENATOR NOG NOOIT ZO WOEDEND GEZIEN. IK VREES, DAT WE EENGEVOELIGE STRAF ZULLEN KRIJGEN.
WE ZULLEN HET GAUW GENOEG WETEN, ELDA!

HET GROEPJE HIELD HALT BIJ DE KWARTIEREN VAN DE GLADIATOREN.
VOOR STRAF ZULLEN JULLIE GEEN VAN BEIDEN MEERIJDEN IN DE KAMPIOENSCHAPPEN VAN ROME. IK LAAT JULLIE HIER ACHTER EN JULLIE ZULLEN WERKEN ALS DE SLAVEN VAN DE GLADIATOREN!

ONDER HEVIGE PROTESTEN WERDEN DE TWEE KNAPEN WEGGEVOERD.
GEEF ME STRAF, MAAR LAAT U ME ALSTUBLIEFT MEERIJDEN IN DE KAMPIOENSCHAPPEN VAN ROME. WACHT, SENATOR. IK ZAL U ALLES UITLEGGEN!
ZWIJG! BRENG ZE WEG, SOLDATEN!

WULVA GLIMLACHTE TRIOMFANTELIJK.
MIJN OPZET IS GESLAAGD! NU BRABO UIT DE WEG IS GERUIMD, KAN IK ERVOOR ZORGEN, DAT DE SCHIMMELS NIET WINNEN BIJ DE KAMPIOENSCHAPPEN VAN ROME.

De verraderlijke foto

Kom hier, Rex, malle hond. Wat is er aan de hand met jou?" Vicky Dare keek haar herder hoofdschuddend na, maar hij lette helemaal niet op haar. Luid blaffend rende hij langs de bijna verlaten boulevard van het badplaatsje Beachdown, happend naar bladeren en stukken papier, die door de wind werden opgewaaid.

Terwijl Vicky luidkeels lachend toekeek, nam Rex na veel gedraaf en getol een stuk papier in zijn bek en wandelde er trots mee naar zijn bazin. Ze pakte het aan om hem een plezier te doen, maar juist toen ze het weer wilde weggooien, ontdekte ze dat het een foto was.

Er stond een jong paartje op, dat arm in arm wandelde. Een foto zoals er duizenden worden gemaakt. Vicky wilde weer doorlopen, maar zag nu tot haar grote verbazing, dat de straat bezaaid lag met foto's. Sommige waren groot, andere klein, maar ze waren allemaal nieuw.

Haastig raapte Vicky ze op. Waar waren ze vandaan gekomen? Van wie waren ze? Had iemand ze verloren? Of waren ze. ...

Voordat zij verder kon gaan met haar gedachten, gebeurde er iets vreemds. Een onverwachte stomp in haar rug deed haar wankelen en tegelijkertijd werden de foto's uit haar hand gerukt. Rex sprong op de aanvaller af, maar deze sprong op zijn motorfiets met zijspan en verdween om de bocht. Vicky had nog net kunnen zien, dat hij een houtjes-touwtjes-jas aan had en een groene hoed op, die hij over zijn ogen had getrokken.

Het gezicht van het meisje stond grimmig, want opeens hadden de foto's iets geheimzinnigs gekregen. Niemand zou zo vreemd gedaan hebben, als de foto's alleen maar verloren waren. Er zat meer achter!

Gelukkig vond Vicky even later nog twee foto's achter een boom. Op de achterkant stonden naam en adres van de fotograaf: „Fletcher, Marine Parade 36, Beachdown."

„Kom op, jongen, daar gaan we eens kijken," en met Rex op haar hielen wandelde Vicky naar het adres. Het bleek een winkel te zijn, schoon en netjes, maar een beetje triest door de half lege planken.

Een meisje van ongeveer achttien jaar, lang en slank en met grote bruine ogen, kwam haastig uit de achterkamer, toen de deurbel rinkelde. Vicky glimlachte tegen haar; ze mocht haar onmiddellijk graag lijden. Met een resoluut gebaar legde ze de foto's op de toonbank.

„Zijn deze van u?"

„Ja," riep het meisje uit, ze oppakkend. „Maar. . . maar hoe komt u eraan? Ze moeten nog afgehaald worden en liggen daar. . ." Ze draaide zich om en wees naar de achterkamer.

In het kort legde Vicky alles uit, maar voordat ze was uitgesproken, was het meisje al naar achteren verdwenen. Toen ze terugkeerde, was ze spierwit en in haar ogen stonden tranen.

„Waar. . . waar ging die man op zijn motorfiets naartoe? Ik moet die foto's terughebben. We zijn verloren, als het niet lukt. Ik kan het onmogelijk begrijpen. . . wie kan er zo slecht zijn, zo ge-

meen. . . om ons steeds dwars te zitten, terwijl Bob ziek is en ik probeer ervan te maken wat ervan te maken valt?. . ."

Plotseling in snikken uitbarstend, liet ze zich op een stoel neervallen, met haar handen voor haar gezicht. Maar een paar minuten later had ze zich al weer hersteld en vertelde Vicky de hele geschiedenis.

Het meisje, Joan Fletcher, bezat samen met haar oudere broer Bob het kleine winkeltje. Hij lag nu in het ziekenhuis, herstellende van een zware operatie. Zij had nu hulp van een oude schoolmakker van Bob, Arthur Groom.

Reeds een week hadden Joan en Arthur tegenslag op tegenslag. Verscheidene malen al waren er foto's en negatieven vernield, of — zoals ook vanmiddag — gestolen en steeds door een onbekende indringer. De Fletchers verloren daardoor niet alleen geld, maar natuurlijk ook klanten en nog wel in een tijd, waarin zij geld zo hard nodig hadden.

„Ik. . . ik dacht, dat Arthur in de voorraadkamer was," stamelde Joan tenslotte. „Maar hij is zeker weggegaan en hij heeft natuurlijk de achterdeur opengelaten."

Vicky legde haar hand op de schouder van het meisje en vertelde wie zij was. Joan begon weer wat opgewekter te worden en even later kreeg ze nog meer reden tot opbeuring. In de achterkamer ontdekte Vicky namelijk, dat de dief niet door de deur naar binnen was gekomen. Er stond een raam open. En op de vensterbank had hij een paar vette olieachtige vingerafdrukken achtergelaten.

Op de vloer was bovendien een duidelijk voetspoor achtergebleven waarnaast een stuk zeewier lag, ook al vet en vol teer. Aandachtig bekeek Vicky de dozen, waaruit de foto's waren gestolen. Enkele ervan hadden op moeilijk bereikbare plaatsen gestaan, terwijl dozen die vlak vooraan lagen, niet aangeraakt waren. Ook was het merkwaardig dat de dozen die leeggehaald waren, alle een etiketje hadden, waarop „Kermis" stond.

„Vreemd," zei Joan, „dat is de kermis van veertien dagen geleden, hier in het dorp. Ik herinner mij nu ook, dat een vrouw een heleboel foto's van de kermis kocht, nadat ik ze in de etalage had uitgestald."

Het was heel jammer, maar Joan kon zich niet meer herinneren hoe die dame er had uit gezien.

„Ach, maak je maar geen zorgen," zei Vick. „Ik geloof wel, dat ik weet waar mijnheer Houtje-Touwtje die olie en dat teer vandaan heeft."

„Wat zeg je?" riep Joan opgewonden.

„Van een motorboot. Het is er hier vol van. Ken jij iemand met een houtjes-touwtjes-jas en een motorboot, die jou misschien uit de zaak wil werken?"

Joan vertrok haar gezicht en balde haar vuisten.

„Arthur," fluisterde zij. „Arthur heeft een boot en ook zo'n jas. En hij is ook de neef van Milward, onze grootste concurrent. O lieve help! Dan is het ook geen wonder, dat hij er niet is. Hij heeft die foto's van jou afgepakt op de boulevard nadat hij ze had laten vallen. Arthur, hoe is het mogelijk. . ."

„Hallo. Wie gebruikt zo maar mijn naam?" Een vrolijke, mannelijke stem klonk uit de deuropening. Daar, breed grijnzend, stond een stevige jongeman... in een houtjes-touwtjes-jas.

Voordat Vick haar had kunnen tegenhouden, rende Joan al op hem af, hem wild beschuldigend. Geduldig probeerde Arthur zich te verdedigen.

„Stil, Joan. Hoe zou ik zo iets gemeens kunnen doen? Bob was toch mijn beste vriend op school! Daarom ben ik hier, niet om jou te bedriegen ter wille van oom Milward."

„Waar ben je dan geweest?" vroeg Joan ademloos.

„Fotopapier kopen."

Op dat ogenblik kwam Vicky tussenbeide. Zij gaf Arthur een van de twee foto's en vroeg hem deze te bestuderen. Zij zei niets, toen hij de foto even later teruggaf, maar liep ermee naar het venster. Na een paar seconden draaide ze zich glimlachend om.

„Wind je maar niet meer op, Joan," begon ze. „Arthur is even onschuldig als jij of ik. De foto's bewijzen het. Triom-

Een figuur in een houtjes-touwtjes-jas sprong naar de deuropening.

fantelijk wees zij naar de vensterbank. „Terwijl jullie aan het praten waren, heb ik wat poeder op de vingerafdrukken gestrooid. Dan zijn ze makkelijker te zien. Ik heb ze vergeleken met die van Arthur op de foto: ze zijn niet van hem. Maak het nu maar weer snel goed met elkaar."

Joan stamelde een excuus, dat Arthur breed lachend aannam. Daarna stelde Vicky een strijdplan op. Ze wist, dat het onmogelijk was de motorboot van de dief te vinden tussen de vele boten in het dorp. Nee, het leek haar veel beter de dief ertoe te verlokken nogmaals in te breken.

„Dat is heel makkelijk," aldus Vicky, „we zetten op het raam een bord, dat je tot maandag weg bent en we houden dan de wacht."

Joan protesteerde even, omdat juist in het weekeind het meeste werd verdiend, maar Vicky hield vol en kreeg haar zin. Terwijl Joan en Arthur de val voor de inbreker klaar maakten, wandelde Vicky even naar het politiebureau. De hoofdinspecteur daar was een vriend van haar oom.

Voorzichtig informeerde ze bij de agent, die op wacht zat, naar de kermis. „Zijn er nog gekke dingen gebeurd?"

„Gekke dingen?" antwoordde de agent droogjes. „Ik kan u wel zeggen, dat het gek genoeg was. Allereerst verloor mevrouw Morly, die de kermis opende, haar parelsnoer, dat duizenden guldens waard is, op het strand. Daarna liep een van de olifanten weg en tenslotte gooiden een paar jongens een aantal tentjes omver. We hebben het niet makkelijk gehad."

Vicky knikte nadenkend en na nog een paar vragen keerde ze terug naar het winkeltje van Joan, met een kleur van opwinding op haar wangen.

De val was klaar. Voor het raam stond een groot bord: „Gesloten tot maandag." Alle deuren waren gesloten en de gordijnen waren dicht. Joan had de thee klaar en terwijl ze een paar kopjes dronk, bekeek Vicky de rest van de kermisfoto's.

Op een ervan zag je een olifant wild te keer gaan, op een tweede foto stond mevrouw Morly, een statige dame op een podium, omringd door verklede mensen. De derde foto was genomen juist toen een paar jongens een ijswagentje probeerden omver te gooien.

Zou op een van deze foto's de oplossing van het geheim staan? En als dat zo was, wat zou het zijn? Wat was de reden van de moeilijkheden? Joan geloofde alleen maar, dat iemand haar en haar broer uit de winkel wilde verdrijven, maar Vicky dacht er anders over. Het was net zo dwaas als Joans verdenking tegen Arthur. Er moest een andere reden zijn, een die te maken had met de kermis. Maar wat?

Na een tijdje verliet Arthur hen. Hij moest nog het een en ander doen. Maar hij drong erop aan toch vooral voorzichtig te zijn. Als de inbreker terugkeerde, kon hij weleens gevaarlijk zijn. Vicky wees echter op haar trouwe Rex en Arthur ging helemaal gerustgesteld nu, weg.

Terwijl ze in de steeds donker wordende winkel zaten, begon Joan zachtjes: „Denk je echt, dat we er goed aan doen? Als er eens iets verkeerd gaat. . ."

„Maak je geen zorgen," zei Vicky tegen haar nieuwe vriendin. „Rex zorgt heel goed voor ons." En zo praatten de twee meisjes, heel zacht, tot dat het helemaal donker was en slechts een streepje maanlicht door het gordijn op de vloer viel.

Plotseling zagen ze een schim langs het raam glijden in de richting van de achterkamer. Rex gromde en stond op, toen zij het raam in die kamer hoorden openschuiven. Op haar tenen sloop Vicky in de richting van de deur, drukte voorzichtig de deurknop naar beneden en wachtte.

Verdachte geluiden kwamen uit de achterkamer. Vicky gooide de deur open en een verbazingwekkend toneel vertoonde zich. De buitendeur van de achterkamer stond wijd open. Een figuur in een houtjes-touwtjes-jas sprong naar de deuropening, maar terwijl Rex zich grommend klaarmaakte voor de aanval, draaide de man zich even om en gooide de deur dicht.

„Lieve help," klonk een gesmoorde kreet van Joan.

Voordat de inbreker was verdwenen, was zijn hoed naar achteren geschoven en het maanlicht had even zijn gezicht verlicht. . . het gezicht van Arthur Groom.

Slechts een moment was Vicky ver-

WIM WIJS

lamd door de schok, toen rende ze naar de straatdeur, gooide die open en verdween naar buiten Rex, die haar voorbijschoot, vloog achter de inbreker aan en verdween met hem om de hoek. Even later klonk het geluid van een startende motor.

„Arthur... dus hij is het toch," snikte Joan. Troostend sloeg Vicky een arm om haar schouder.

„Het lijkt erop, dat ik mij vergist heb," zei ze somber, „hoewel iedereen weet, dat vingerafdrukken nooit liegen. Misschien zijn ze van een medeplichtige. Kom mee, dan gaan we kijken of er nog schade is."

„Maar Arthur... ga je niet achter hem aan?"

„Hij is al bijna buiten het dorp met zijn motor." Vicky leidde Joan weer naar binnen. „Bovendien zit Rex hem al op de hielen, hoewel ik eraan twijfel of die wat kan doen"

Binnen wachtte hun een treurige ontdekking. Arthur moest heel snel hebben gewerkt, want hij had alle foto's en negatieven meegenomen Joan had moeite haar tranen in te houden

„Hij heeft ons verslagen," fluisterde ze voor zich uit starend.

Hij liep snuffelend langs de boten, totdat hij een lege plek had bereikt.

„Na dit alles kunnen we de winkel wel voorgoed gesloten houden. Maar... hoe moet ik het Bob vertellen, als ik hem morgen zie?"

Vicky voelde zich schuldig. Het was haar idee geweest om een val op te zetten voor de vijand van de Fletchers, maar zij was niet knap genoeg geweest.

„Ik weet niet wat ik moet zeggen, Joan," stamelde ze, „wat was ik een idioot..." Ze brak af, omdat ze iets bekends voelde in haar hand Het was de snuit van Rex, die triomfantelijk een stuk stof tussen zijn tanden had. Een stuk van een jas

„Ach, jij verstandige hond," riep Vicky uit. „Je hebt hem dus toch te pakken gehad. Is hij nu weg?"

„Woef, woef," antwoordde Rex terneergeslagen

„Hindert niet, je hebt je best gedaan" Vicky aaide hem over zijn kop „Joan, ik ga eens kijken."

„Ik kan je vertellen waar Arthur woont," antwoordde Joan, maar Vicky schudde haar hoofd. „Dat zal weinig nut hebben, want dat verwacht hij. Nee, ik wil eens bij zijn boot gaan kijken"

Joan vertelde het meisje, dat Arthurs boot de *Cormorant* heette en duidde vervolgens uit waar hij meestal gemeerd lag

Vicky had dan ook niet veel moeilijkheden het scheepje in het maanlicht te vinden. Drie dingen vielen haar onmiddellijk op. De boot was gedeeltelijk opnieuw geteerd en er lag olie en zeewier op het dek.

„Dat is nogal gevaarlijk voor hem, jongen," zei Vicky tegen Rex, maar deze luisterde niet. Hij liep snuffelend langs de boten, totdat hij een lege plek had bereikt. Daar bleef hij staan, Vicky uitnodigend aankijkend

Haastig liep Vicky naar hem toe; haar hart klopte sneller. Daar, op de grond, lagen verse olievlekken en een vochtige doek, die naar petroleum rook, lag naast de meerpaal. Er had dus niet lang geleden een boot gelegen en Rex had er belangstelling voor! Rex verbond de geur van de boot met die van Arthurs jas. Waarom?

WORDT VERVOLGD

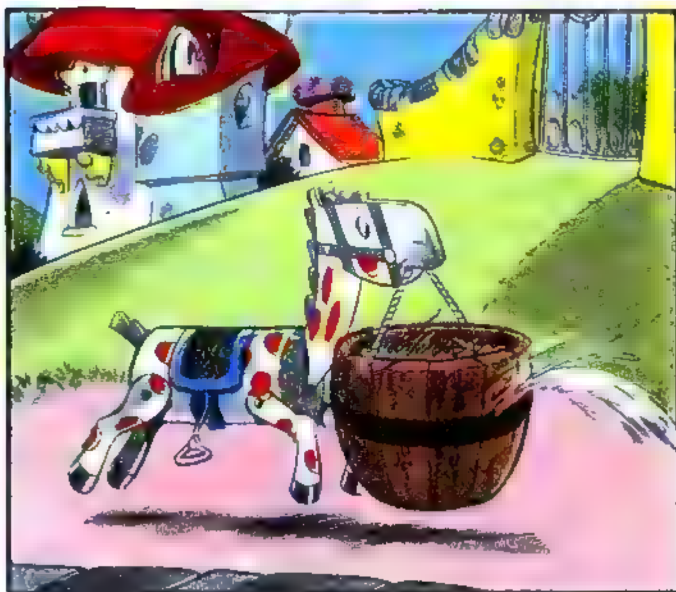

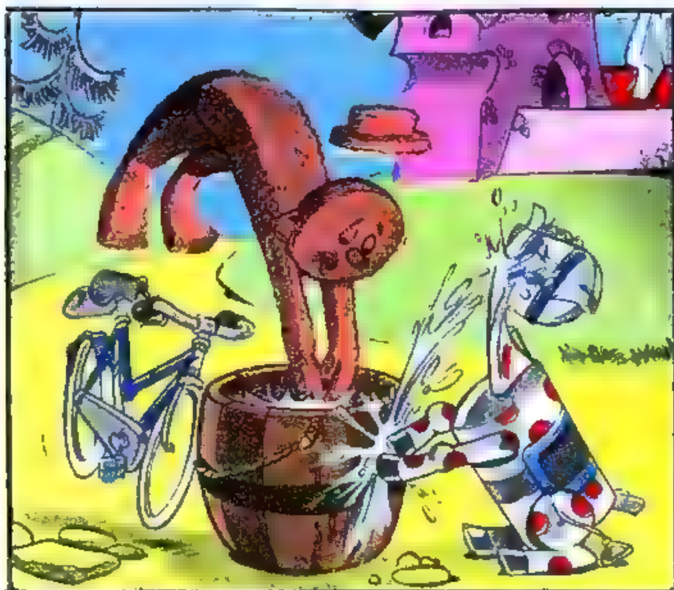
SPELEND

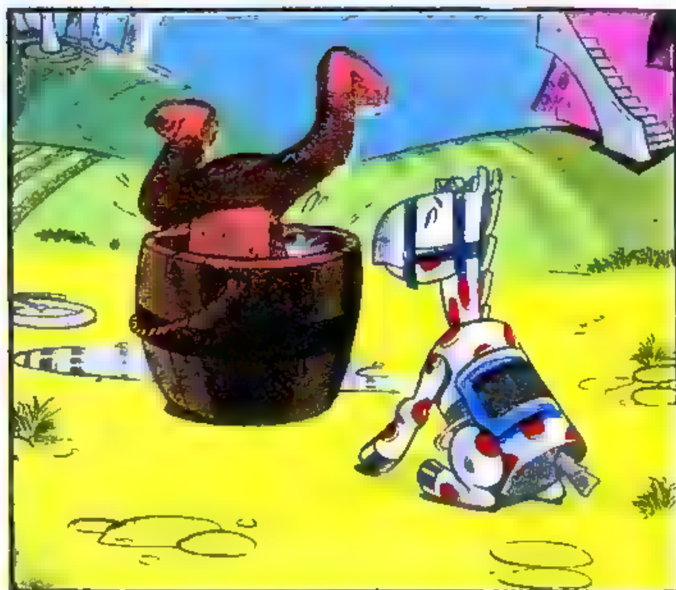
De koning zou een tuinfeest geven. Iedereen mocht komen en zou iets lekkers meebrengen. Tommie de speelgoedsoldaat en Dollie Dimpel besloten samen een ketel vol vruchtenlimonade te maken. Ze waren er bijna mee klaar toen Batty, Tommies paard, kwam aandraven.

„Zou jij die ketel kunnen wegbrengen zonder te morsen?" vroeg Tommie aan Batty. „Natuurlijk," antwoordde hij, „niks aan." Hij pakte het hengsel beet en liep ermee weg. Toch was het niet zó gemakkelijk, want er klotste telkens limonade uit.

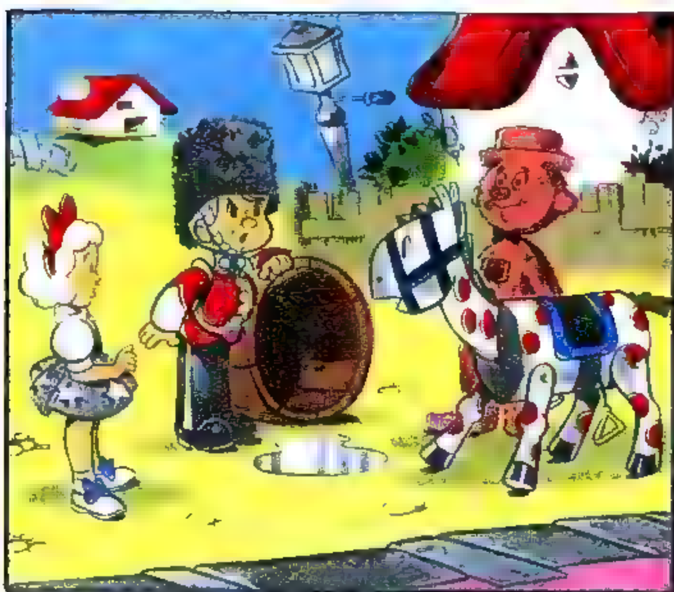
Batty zette de ketel neer. Wat nu? peinsde hij, maar hij kon geen andere manier bedenken. Hij bedacht hoe boos Tommie en Dollie zouden zijn. Maar daar kwam Spuna Spons aanfietsen, die tegen de ketel opbotste en midden in de ketel met limonade tuimelde.

„Kom er onmiddellijk uit," zei Batty boos, „het is geen bad, hij zit vol limonade." Maar ondersteboven uit een nauwe ketel klauteren is niet zo gemakkelijk als erin te duiken! Spuna Spons gorgelde wat en slingerde met de benen door de lucht, maar bleef waar hij was.

SPEELGOED

Het duurde een hele tijd voordat Batty de arme Spuna bevrijd had, want Spuna werd steeds dikker door de limonade. Toen hij er eindelijk uit was, zag Batty dat alle limonade op was. Waar is de limonade? dacht hij en dat vroegen Tommie en Dollie zich ook af.

Tommie gaf Batty een flink standje. Maar toen kwam Spuna tussenbeide. „Goedemiddag," zei hij, „wees maar niet boos over de limonade, want die is goed bewaard, hoor." En toen Tommie hem een hand gaf, spoot een straal limonade hem midden in het gezicht.

Weet je, Spuna Spons was een leuk sponzen mannetje, dat veel van grapjes hield. Toen hij in de ketel viel, zoog hij alle limonade onmiddellijk op. Maar de koning was boos toen hij Tommie eindelijk op het feest zag. „Waar blijf je met je limonade?" vroeg hij.

Tommie vertelde de koning wat er gebeurd was. Ze keken hoe Spuna Spons alle gasten ging begroeten en hun glazen volspoot met limonade door zichzelf te knijpen. „Dat is geen spuitlimonade, maar knijplimonade," lachte de koning. Iedereen had daverende pret.

DE VIER GEVANGENEN BLEKEN BUITEN DE STAD EEN BRUG TE MOETEN BOUWEN OVER EEN SMALLE, DIEPE KLOOF. VERMOMD ALS LASTDRAGER BESPIEDDE JOKER AAN DE VOET VAN DE KLOOF DE OMGEVING.

TEGEN HET MIDDAGUUR WERD HET WERK GESTAAKT AAN ALLE ARBEIDERS WERD ETEN UITGEREIKT, BESTAANDE UIT EEN KOM RIJST. OP ZIJN GEMAK KON JOKER DE GEVANGENEN OPNEMEN: EEN VAN HEN, EEN GEZELLIGE, DIKKE MAN, SCHEEN ZIJN GOEDE HUMEUR NIET VERLOREN TE HEBBEN.

TERWIJL DE ARBEIDERS RUSTTEN, KREEG JOKER GELEGENHEID OM, ZICH TELKENS VERSCHUILEND ACHTER GROTE ROTSBLOKKEN, DICHTERBIJ TE KRUIPEN.

TOEN HET WERK HERVAT WERD, ZAG JOKER DAT DE STENEN VOOR DE BRUG AANGEVOERD WAREN OVER EEN PAD IN DE KLOOF EN VANDAAR IN EEN NET NAAR BOVEN WERDEN GEHESEN.

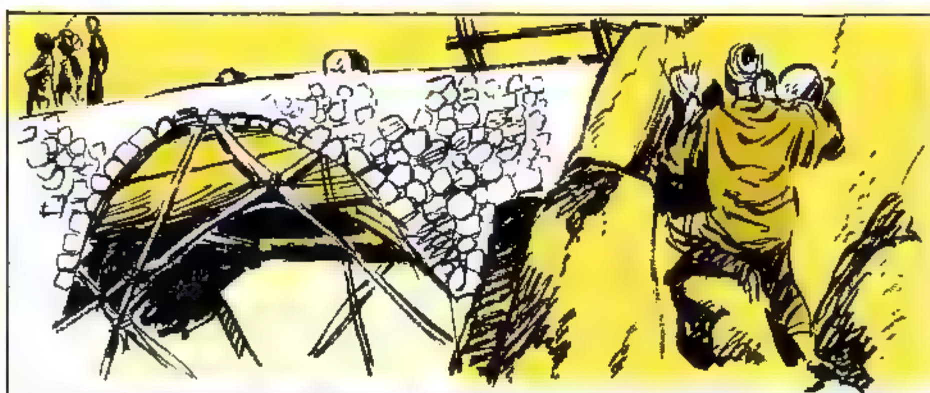
TWEE GEVANGENEN LAADDEN DE NETTEN UIT, WAARBIJ DE DIKKE MAN

TELKENS EEN OPMERKING SCHEEN TE MAKEN.

DAT BRACHT JOKER OP EEN STOUTMOEDIG PLAN.

HIJ KRASTE EEN KORTE BOODSCHAP OP EEN STEEN EN BRACHT DEZE, TOEN DE GEVANGENEN HUISWAARTS GINGEN, NAAR DE PLEK WAAR DE DIKKERD AAN HET WERK WAS GEWEEST.

De man van staal

TOEN DE BEWAKERS WAREN INGEDOMMELD, HIELD TED Z'N VASTGEBONDEN POLSEN BOVEN DE OLIEPIT. KEN WACHTTE VOL SPANNING...

WE MOETEN WEG EN ARCHIE OPTREKKEN UIT DE PUT, ANDERS REDDEN WE FRANK NOOIT.

HET TOUW SCHROEIT AL. BRAND JE HANDEN NIET, TED!

EVEN LATER WAS HET TOUW DOORGEBRAND

MET Z'N ZAKMES SNEED TED DE ANDERE TOUWEN DOOR. EVEN LATER KROPEN ZE ONDER DE TENT DOOR NAAR BUITEN.

SSST, ZACHTJES!

ZE SLOPEN VLUG IN DE SCHADUW VAN DE PALEISMUREN.

MAAR HOE KRIJGEN WE ARCHIE ERUIT? HET IS TE STEIL OM TE KLIMMEN.

MET DE AUTO VAN DE SJEIK OPTAKELEN!

IN HET PALEIS VIERDE DE SJEIK MET ZIJN VRIENDEN FEEST.

LEVE DE GESLUIERDE ARABIER. HIJ ZAL ONS RIJKELIJK BELONEN VOOR DE GEVANGENNEMING VAN DE MAN VAN STAAL EN ZIJN LEIDERS.

DIE ZULLEN ONS GEEN LAST MEER BEZORGEN.

AL GAUW HADDEN TED EN KEN DE AUTO GEVONDEN.

KIJK DAAR. KOM MEE.

DOOR DE MUZIEK BINNEN HOREN ZE DE MOTOR NIET. LATEN WE DE SLEEPKABEL NIET VERGETEN.

ZE REDEN NAAR DE PUT WAAR ARCHIE IN GEVALLEN WAS.
NIEMAND HEEFT ONS IN DE GATEN.
IK RIJD ZOVER MOGELIJK ACHTERUIT, MAAK DE KABEL AAN DE WAGEN VAST EN GOOI HEM NAAR ARCHIE.
ZE WERKTEN ZONDER GERUCHT TE MAKEN EN AL GAUW KON ARCHIE DE KABEL VASTGRIJPEN.
IK ZAL ARCHIE DE KABEL LATEN GRIJPEN.
STARTEN MAAR, VOORDAT IEMAND ONS ONTDEKT.
ARCHIES HANDEN KLEMDEN ZICH OM DE KABEL.
GOED ZO, TREKKEN MAAR, KEN!
DE ACHTERWIELEN SLIPTEN IN HET MULLE ZAND.
ARCHIE PROBEERDE OMHOOG TE KLAUTEREN, MAAR Z'N GEWICHT TROK DE AUTO TERUG.
PAS OP, WE SLIPPEN ACHTERUIT!
VOL GAS GEVEN, HET MÓET LUKKEN!
JUIST TOEN KEEK DE SJEIK UIT HET VENSTER.
ZE ZIJN ONTSNAPT, ZE HALEN DE MAN VAN STAAL UIT DE PUT. SOLDATEN! VLUG!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

ALVORENS ANTWOORD TE GEVEN OP DE GEWICHTIGE VRAAG IN HAAR LEVEN, DACHT PRINSES ANITA EVEN NA...

DE PRINSES WIST NIET, DAT ALLE GOEDE EIGENSCHAPPEN VAN PRINS ERIK MAAR SCHIJN WAREN. ZIJN ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN, HAD HEM AANGEZET EEN GOEDE INDRUK TE MAKEN OM HUN EIGEN ZAKKEN TE KUNNEN SPEKKEN. HET DUEL WAS HANDIG IN ELKAAR GEZET OM ANITA GUNSTIG TE STEMMEN, EN BIJ DE AANVAL VAN HET WILDE ZWIJN HAD DE PRINS ZICHZELF ALS REDDER VOORGEDRAGEN, MAAR IN WERKELIJKHEID HAD RUDOLF HAAR HET LEVEN GERED.

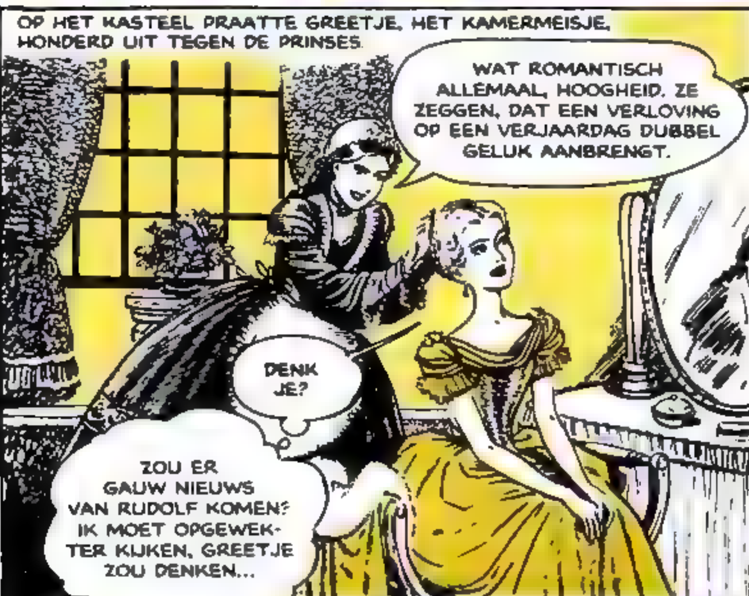

ALS EEN LOPEND VUURTJE GING DE BLIJDE MARE DOOR STAD EN LAND. IEDEREEN VOND PRINS ERIK EEN GOEDE PARTIJ VOOR DE PRINSES. EN WAT DACHT ANITA ZELF? NIEMAND WIST HOE VAAK ZE DACHT AAN RUDOLF, DE TROUWE VRIEND. ANITA WIST NIET DAT RUDOLF GEVANGENGEZET WAS OMDAT HIJ EEN GEVAAR BETEKENDE VOOR ERIK.

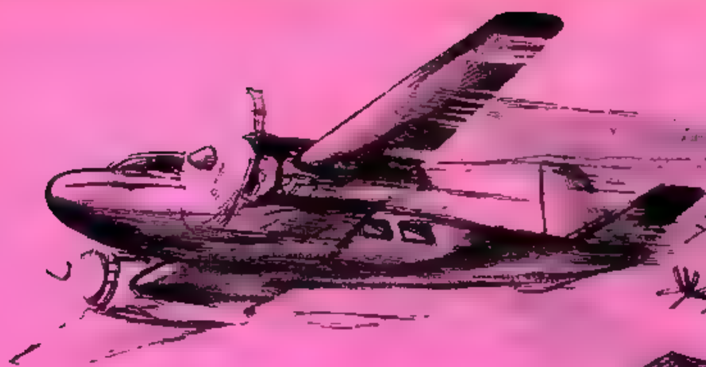

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. BERESFORD VII

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar, die later in de tas van Brook snuffelt. Later, in Singapore, zien zij dat Brook een onaangenaam onderhoud schijnt te hebben met Smithson, een andere passagier. Tom krijgt een briefje met enkele onbegrijpelijke woorden in zijn hand gedrukt; Brook blijkt in Singapore achtergebleven te zijn. Van Sydney, waar een doos bonbons van hen wordt gestolen, vertrekken zij met hun gastheer, meneer Fraser, naar Balcalooda. Daar horen zij praten over de vliegende dokter.*

Mevrouw Fraser bemerkte, dat de kinderen zaten te luisteren. ,,We hebben een vliegende dokter in Silver Mine, de dichtstbijzijnde stad," verklaarde ze. ,,Zie je, de mensen wonen zulke einden van elkaar, dat een dokter met een auto ze nooit allemaal zou kunnen bereiken. Daarom heeft onze dokter een vliegtuigje in Silver Mine. Om acht uur 's morgens en vier uur 's middags worden er op de basis berichten ontvangen per radio, van mensen die ziek zijn of een ongeluk hebben gehad. Het is een schitterende uitvinding en het werkt prima, maar de laatste tijd is er iets vreemds aan de hand. Een oude man, die een zilvermijntje bezit — Oude Blauwoog wordt hij door iedereen genoemd — heeft tweemaal het vliegende-doktervliegtuig gezien, terwijl de dokter zei, toen hij het hoorde, dat het niet kon. Hij zei, dat hij helemaal niet in de buurt was geweest, waar Oude Blauwoog hem had gezien. Maar Oude Blauwoog vergist zich niet, hij zal nooit iets uit zijn duim zuigen en daarom begrijpen we er niets van."

,,Wat verschrikkelijk vreemd," zei Lis, terwijl ze vooroverleunde.

,,Het is meer dan vreemd," zei meneer Fraser en hij wees Albert op een groot gat in de weg. ,,Zeg, Albert, heb jij er een verklaring voor?"

,,Nee, meneer," zei Albert beslist. ,,Hij een hele goede dokter is en meneer Blauwoog goede man is. Nee, meneer."

,,Een mooie taak voor jullie vakantie: het geheim van de vliegende dokter oplossen," zei mevrouw Fraser.

Lis en Tom keken elkaar tersluiks aan. Dat was nu precies een kolfje naar hun

Het landschap was steeds kaler geworden.

hand. Het zou heerlijk zijn zo'n geheim te ontrafelen, maar als ze het zouden proberen, zouden ze natuurlijk weer in moeilijkheden komen. En ze hadden al hun eigen raadsel met meneer Brook, de blinde bedelaar die niet blind was, het briefje waar ze niets van begrepen, en de diefstal van de bonbons. Ze glimlachten tegelijkertijd.

„We zullen het proberen, mevrouw," zei Tom lachend. „Nadat we een paar dingen van onszelf hebben in orde gemaakt," voegde hij heel zacht tegen Lis eraan toe.

Het landschap was steeds kaler en kaler geworden. In het begin had het er precies zo uit gezien als in Engeland, maar nu strekte het bruine gras zich naar alle richtingen uit, zonder dat er ergens een huis of een fabriek of zelfs maar een mens te zien was. Gedurende het laatste uur hadden ze ook geen auto of vrachtwagen meer gezien. Juist toen ze begonnen te denken, dat ze alleen op de wereld waren, zei mevrouw Fraser: „We blijven vannacht in een stadje, een paar kilometers hiervandaan. Er is niet erg veel luxe, maar ik denk, dat jullie blij zullen zijn als jullie je benen even kunnen strekken."

De stad bestond uit een straat met houten huizen. Het hotel had slechts drie slaapkamers voor bezoekers en de ramen en deuren waren met netten bespijkerd ter bescherming tegen de insekten. Ondanks de hitte kregen ze weer grote stukken vlees te eten met eieren. Er werd bijzonder sterke thee bij geschonken.

De volgende ochtend werden ze om zeven uur wakker gemaakt en meteen na het ontbijt vertrokken ze weer. De kilometers regen zich aaneen en de kinderen begonnen juist het gevoel te krijgen, dat ze nooit hun doel zouden bereiken, toen mevrouw Fraser zei: „Nu duurt het niet lang meer. We zijn al op ons eigen land."

Tom en Lis kikkerden meteen op. Daar zagen ze een grote stofwolk aan de horizon. De wolk kwam steeds dichterbij en eindelijk zagen ze, dat het iemand op een paard was. Het was een blonde jongen die over de weg naar hen toe kwam Meneer Graser stopte en leunde uit het portier.

„Hallo, Bim," zei hij, „is alles goed thuis?"

„Alles is okido, baas," zei de jongen, terwijl hij van het paard sprong en een verlegen knikje naar mevrouw Fraser gaf.

„Dit zijn Elisabeth en Tom," zei ze. En tegen de kinderen: „Dit is Bim. Hij werkt bij ons op de fokkerij tijdens zijn vakantie."

„Hallo," zei Bim en hij schudde Tom en Lis de hand. Hij was ongeveer veertien jaar en hij had grijze ogen en een donkerbruin verbrande huid. Hij zag er erg leuk uit en ze begroetten hem vrolijk.

„Tot kijk op de fokkerij," zei hij. „Ik kom wel achter jullie aan."

Toen gingen ze verder. „Wat een vreemde naam is dat," zei Lis, „Bim."

„Het is een verkorting van Bimbowerie," zei meneer Fraser, „het is eigenlijk een naam van de oude inboorlingen."

Lis en Tom schoten omhoog. Ze herinnerden zich gelijktijdig het briefje van meneer Brook: Bimbowerie was een van de woorden, die erop stonden. Met grote ogen keken ze elkaar aan.

HOOFDSTUK VIII

Alles wordt nog raadselachtiger

Natuurlijk konden ze niets zeggen in de auto waar mevrouw en meneer Fraser bij zaten. Ze zouden anders hun hele geheim moeten prijsgeven. Maar het was verschrikkelijk moeilijk om stil te blijven zitten, terwijl ze niets liever wilden dan over het vreemde geval praten. Gelukkig kwam het huis al spoedig in zicht. Het was een lang, laag huis, dat op een verhoging was gebouwd, met een veranda er helemaal rondomheen. Eromheen stonden wat bomen en struiken, links liep een smalle geul, die de eentonigheid wat brak

Tom en Lis stapten uit de auto; zij voelden zich verschrikkelijk stijf en dorstig, maar mevrouw Fraser nam ze meteen mee naar binnen en gaf hun het zo vurig begeerde water

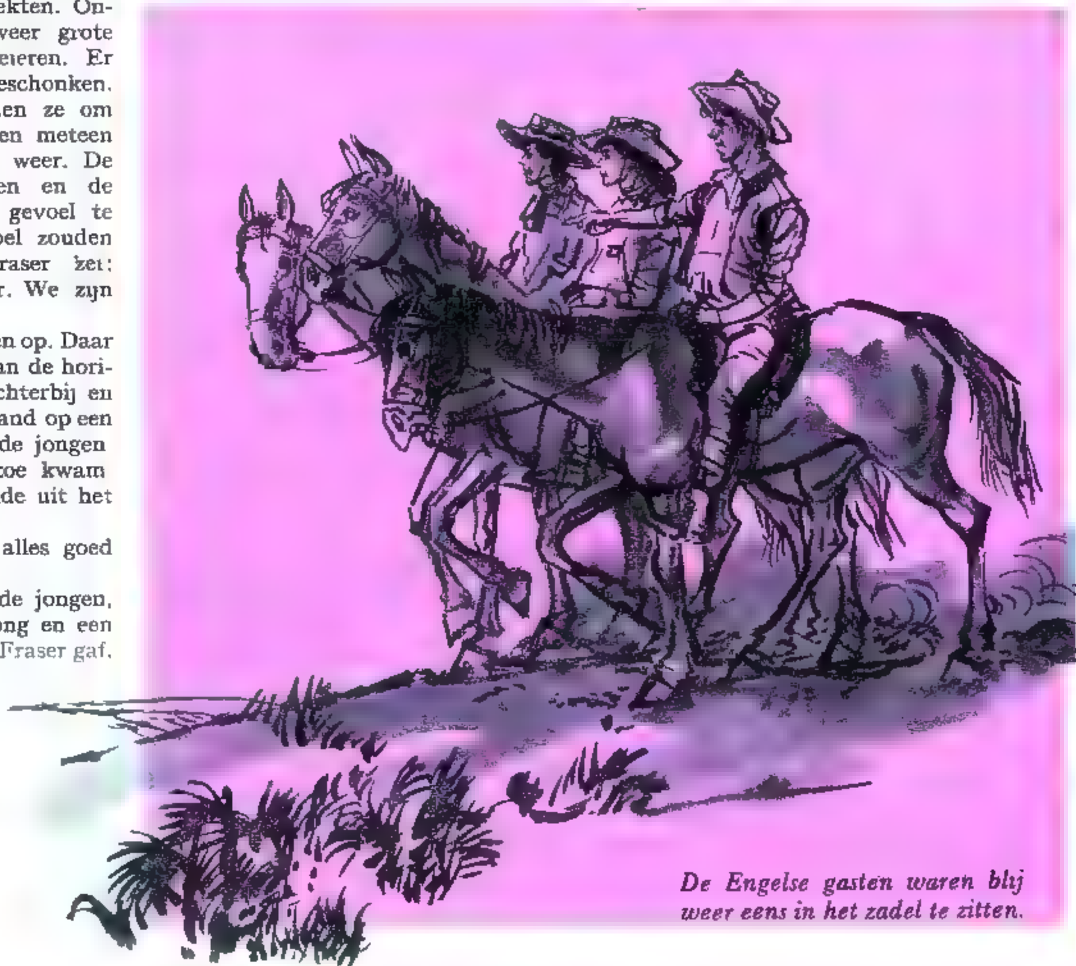
„Iedereen die voor het eerst in Australië komt, krijgt dat hevige verlangen naar water," zei ze vriendelijk, toen ze allebei om nog wat vroegen. „Ik denk, dat het komt door al het opwaaiende stof, als men over de wegen rijdt. Weet je wat het geval is, er wonen nog maar zo weinig mensen in Australië. Die kunnen echt niet al het geld aan belastingen opbrengen, dat nodig zou zijn om mooie betonnen wegen aan te leggen."

Ze wees Lis en Tom hun kamers, die verrassend koel waren. Toen zagen ze, dat er een installatie voor luchtverversing was.

„Over tien minuten eten we," zei mevrouw Fraser. „Als ik jullie was, zou ik vanavond maar niet meer de koffers uitpakken. Morgen hebben jullie de hele dag de tijd. Albert zal zo jullie bagage brengen."

Ze had nog niet de deur van Lis' kamer achter zich dichtgedaan of Lis klopte tegen de muur, waarachter de kamer van Tom lag. Hij antwoordde met een paar bonzen en een paar minuten later kwam hij naar haar toe

„Het briefje," zei ze ongeduldig.

De Engelse gasten waren blij weer eens in het zadel te zitten.

„Laten we er nog eens naar kijken."

Tom haalde het voor de dag; het was helemaal verkreukeld. Aandachtig bekeken ze het samen. „Nem 1 Bimbowerie bons," mompelden ze. „Er kunnen niet veel mensen zijn, die Bimbowerie heten, dus meneer Brook zal wel hebben bedoeld, dat wij de bonbons aan de jongen moeten geven, die hier werkt."

„Hij zei zo iets, dat ze bestemd waren voor een jonge vriend van hem, die in Australië woont," zei Tom. „Maar wat verschrikkelijk vreemd, dat het juist de jongen is, die hier werkt. Ik wou maar, dat hij opschoot. Wat een geluk, hè, dat we nog een paar dozen hebben gekocht!"

„Ja nou," zei Lis, terwijl ze voor de spiegel haar haren kamde.

„Maar toch," ging Tom verder, „begrijp ik het niet helemaal." Hij trok diepe rimpels in zijn voorhoofd en liep naar het raam. Jammer genoeg riep mevrouw Fraser juist dat het eten klaar was, toen Bim kwam aanrijden.

Zowel Lis als Tom had verschrikkelijke honger, maar Lis kon haar ogen bijna niet van Bim afhouden, hoewel Tom haar onder de tafel een trap gaf.

„Jullie gaan lekker vroeg naar bed vanavond," zei mevrouw Fraser, toen de kokkin, Alice, de tafel kwam afruimen.

„Zou Bim ons niet nog even vlug alles mogen laten zien?" vroeg Tom. „Eerlijk, we zijn helemaal niet moe en we zijn zo nieuwsgierig naar alles."

„Vooruit dan maar," zei meneer Fraser, „maar denk erom, niet langer dan een half uur. We zouden jullie niet graag naar je ouders laten teruggaan als een paar vaatdoeken, snap je."

„Fijn, dank u," zei Lis. „We zijn op tijd terug." Het drietal verliet de kamer en de verbaasde Bim werd meegevoerd naar de kamer van Lis, terwijl Tom een vinger op zijn mond legde en „Sssst" zei. Bim keek het tweetal een beetje ongelukkig aan.

„Je zal wel denken, dat we niet goed snik zijn," zei Lis en ze lachte om zijn gezicht. „Maar we hebben iets voor je." Ze deed haar schoudertas open en pakte de doos bonbons. „Hier is het," zei ze, „met de groeten van meneer Brook."

Bims mond viel open en toen sloot hij hem weer. De doos bonbons hield hij een eind van zich af. „Weet je zeker, dat je je helemaal lekker voelt?" bracht hij er tenslotte uit. „Je hebt toch geen last van de zon?"

„Verwachtte je de doos dan niet?" vroeg Lis. Bim schudde het hoofd en keek bepaald angstig. Het leek, alsof hij verwachtte, dat de doos elk ogenblik tot ontploffing kon komen.

„Ze zijn van je oude vriend meneer Brook," zei Tom. „Snap je het nu?"

„Ik heb nog nooit van een meneer Brook gehoord," zei Bim en hij schuifelde in de richting van de deur. „Is het soms een soort grap?"

Tom ging tegen de deur staan. „Dan is het een vergissing," zei hij, „dan ben je de verkeerde Bimbowerie. We dachten. . ." zijn stem zonk weg.

Bim bekeek de tweeling eens aandachtig en kwam toen tot de conclusie, dat ze toch niet gek waren.

„Wat is er dan aan de hand?" vroeg hij en hij keek weer naar de doos bonbons.

Voordat Tom het kon verhinderen, begon Lis de hele geschiedenis te vertellen. Bim ging er al vlug bij zitten en keek haar met open mond aan. Aan het eind van haar verhaal schudde hij zijn hoofd in verbazing.

„Nou, ik heb nog nooit van een meneer Brook gehoord," zei hij langzaam. „Maar het klinkt allemaal wel erg vreemd. Luister, waarom zouden jullie morgenochtend niet met mij meegaan naar mijn grootvader? Hij is de wijste man die ik ken en hij zal het geheim aan niemand vertellen."

„Ben je er zeker van, dat hij ons niet in moeilijkheden brengt?" vroeg Tom.

„Dat weet ik zeker," zei Bim. „Het kan een leuk zaakje worden. Ik zal jullie onmiddellijk na het ontbijt komen halen om half negen. Is dat goed?"

„Ja," zei Lis. „Misschien zullen we dan het raadsel kunnen oplossen. Ik zal de doos bonbons maar goed bewaren."

Bim wenste hun wel te rusten en Lis en Tom kropen vlug in hun bed en vielen meteen in slaap. Voor het ogenblik waren de bonbons goed verstopt onder de dikke Engelse kleren van Lis.

Bim was een jongen van zijn woord, precies half negen kwam hij ze halen. Hij nam ze mee naar een omheinde ruimte — de paddock — waar drie paarden stonden te wachten. De Engelse gasten waren blij weer eens in het zadel te zitten en voor enige tijd waren ze alle geheimzinnigheden vergeten. Ze galoppeerden lustig over het bruine gras.

„Kijk, daar scheren we de schapen," zei Bim en hij wees naar een enorme omheinde ruimte. „En daar," nu wees hij naar een grote, diepe kuil, „doen we ze in, als we er veel te veel hebben. De kanten zijn te steil voor ze om eruit te klimmen. Maar toch is ook hier nog een

Een oude man, donkerbruin verbrand . . .

omheining, voor het geval een van de schapen zo lenig is als een geit. Maar schapen zijn tamelijk rustige beesten als ze met een troep bij elkaar zijn. Nu vlug verder, anders treffen we grootvader niet meer. Hij is nooit zo lang op dezelfde plaats."

Terwijl ze verder reden, vertelde Bim, dat zijn grootvader een oude zilverdelver was, die nooit veel geluk had gehad. Hij bezat erg veel grond, maar het was te onvruchtbaar om het als weidegrond te gebruiken. De oude man bracht nu het grootste deel van zijn tijd door met het opknappen van allerlei vreemde karweitjes, met tussendoor nog wat bodemonderzoek.

„We hopen nog steeds, dat hij op een goeie dag wat geluk zal hebben," zei Bim een beetje bedroefd. „Weet je, ik wil zo graag in de toekomst eigenaar van een fokkerij worden. Maar tegenwoordig kun je geen fokkerij beginnen zonder een massa geld. Daarom ziet het ernaar uit, dat ik het nooit verder zal kunnen brengen dan beheerder op de fokkerij van een ander. Grootvader zegt, dat hij zeker weet, dat hij nog eens geluk zal hebben. Maar ik twijfel er hard aan. Hij wacht nu al zo lang op dat geluk."

Nu en dan zagen ze in de verte iets bewegen. Bim vertelde, dat het kangoeroes waren, die de schaduw opzochten.

„Maar ik kan jullie massa's van dichtbij laten zien," ging hij verder. „Een paar van de mensen op de fokkerij hebben een klopjacht op ze gehouden. Ze hebben er een bij, die tamelijk tam is en kan boksen. Hij is nu een flinke knaap en je behoeft alleen maar te zeggen: „Vooruit, meneer Jim," langzaam en duidelijk, en hij gaat boksen alsof zijn leven ervan afhangt."

Lis en Tom lachten hartelijk bij het idee en Bim vertelde hun nog meer, totdat ze langs een groep struiken kwamen en opeens een oude auto in de schaduw zagen staan. Bim klom van het paard en riep: „Grootvader, ik ben het, Bim, met twee vrienden."

Een oude man, donkerbruin verbrand maar met de helderste blauwe ogen die ze ooit hadden gezien, kwam achter de auto te voorschijn.

„Dag, jongelui," zei hij en hij stak een eeltige knuist uit. Ze drukten hem beleefd de hand.

Hij vroeg ze te gaan zitten en zei, dat hij juist thee aan het zetten was. Het water kookte al spoedig in een potje dat boven een houtvuurtje hing en terwijl hij het in een oude bruine theepot schonk, liet Bim aan Lis en Tom zien hoe dampers werden gemaakt. Platte stukjes deeg werden aan het eind van een lang stuk hout gestoken en boven het vuur gebakken. De kinderen kregen er een paar bij hun thee en ze waren verbaasd, dat ze zo smakelijk waren. De oude man deed alles op zijn gemak en vroeg honderd uit over Engeland. Hij was er geboren, maar

Tom gluurde omhoog en zag een klein vliegtuig boven zich.

hij was zestig jaar geleden als kleine jongen naar Australië gekomen. Hij was getrouwd met een Australische vrouw en had één zoon gehad, Bims vader, die met zijn jonge vrouw een auto-ongeluk had gehad. Bim stond dus nu helemaal alleen.

„Behalve natuurlijk u, meneer... eh..." zei Lis

„Ach, lieve kind," zei de oude man, „noem mij maar Oude Blauwoog, dat doet iedereen hier."

„O, was u het, die de vliegende dokter heeft gezien?" riep Tom uit.

„Dus jullie hebben het al gehoord?" zei Oude Blauwoog. „Het is een groot raadsel."

Het herinnerde de kinderen aan hun eigen raadsel en Tom vroeg met spanning of meneer Blauwoog iemand in de omgeving kende, die net als zijn kleinzoon Bimbowerie heette

Meneer Blauwoog streek langs zijn kin. „Nee, niemand heet zo," zei hij na lange tijd „Bim is genoemd naar de Bimboweriemijn."

„Waar is dat?" vroegen de drie jongelui tegelijk.

„Niet ver van Silver Mine," zei meneer Blauwoog. „Hij ligt op mijn land. Om precies te zijn, hij is mijn eigendom. Ik heb er gewerkt in mijn jonge dagen, toen ik nog wat geld had. Ik dacht dat ik eindelijk zilver had gevonden, maar er was niets. Ik noemde de mijn Bimbowerie naar een stad in Zuid-Australië, waar ik mijn vrouw heb leren kennen. Vertel nu eens, waarom vroegen jullie dat?"

Tom keek in die heldere blauwe ogen, hij voelde, dat hij meneer Blauwoog best kon vertrouwen, dus vertelde hij opnieuw de vreemde geschiedenis van meneer Brook en de bonbons. De oude man luisterde aandachtig, zijn gezicht stond gespannen. Toen het verhaal uit was, zei hij: „Ik heb zo'n idee, dat er veel meer achter zit dan je zo op het oog zou zeggen. Luister goed: bewaar die bonbons zorgvuldig. Berg de doos heel goed weg. En vraag dan eens of jullie met meneer Fraser mee mogen naar Silver Mine. Ik geloof, dat hij er spoedig weer eens heen moet. Ik zou jullie graag willen meenemen in mijn oude auto, maar ik kan zelf nooit zeggen of hij het een hele reis zal uithouden. Ik zou het niet graag wagen met jullie drieën. Stel je voor, dat er iets zou mislopen."

„Maar wat denkt u, dat we zullen ontdekken?" vroeg Lis.

„Ik heb er geen idee van. Ik zou eigenlijk, als ik verstandig was, jullie de raad moeten geven de hele geschiedenis aan meneer Fraser te vertellen. Maar daar zullen jullie wel geen oren naar hebben, hè?" Hij keek ze eens aan. Drie hoofden schudden tegelijk

„Dat dacht ik wel," zei hij. „Ik zou net zo gedaan hebben op jullie leeftijd." Hij keek nog eens naar het verkreukelde papiertje van Tom „Nem 2 Bimbowerie bons," mompelde hij. „Ik zou zeggen, dat het moet betekenen: breng de bonbons naar Bimbowerie."

„En dat zullen we dan maar doen," zei Tom, terwijl hij opstond „U bent een reuzesteun voor ons, meneer Blauwoog Heel hartelijk dank."

„Niks te danken, ik ben blij .. Hee, wat is dat?" De oude man hield opeens zijn mond en luisterde aandachtig. De drie jongelui spitsten hun oren, maar ze konden niets horen. Meneer Blauwoog stampte het vuur uit en zei haastig „Verstop jullie onmiddellijk onder die struiken. Niet praten!"

Het drietal kroop in de struiken en bleef daar gehurkt zitten. Eerst hoorden ze niets, maar toen onderscheidden ze het geluid van motoren Het geluid werd steeds sterker, totdat het tenslotte bijna oorverdovend was. Tom gluurde omhoog en zag een klein vliegtuig boven zich met de woorden. Vliegende Dokter. Hij bleef het volgen totdat het uit het gezicht was. Het bleef dicht bij de grond en veroorzaakte een flinke wind

„Alles weer in orde," klonk de stem van meneer Blauwoog, „kom maar weer te voorschijn." Ze kropen onder de struiken vandaan en schudden de blaadjes en takjes van hun kleren.

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

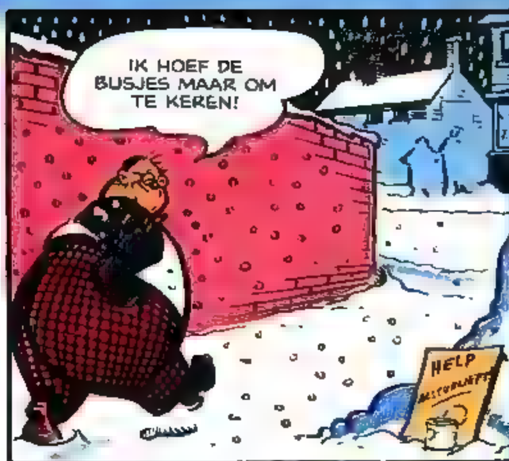

VERSTROOIDHEID

Vol verwondering keek de kelner naar een bezoeker, een zekere professor Sinke, die zorgvuldig acht lepeltjes suiker in zijn koffie deed en vervolgens het kopje leegdronk, zonder ook maar één keer te roeren.

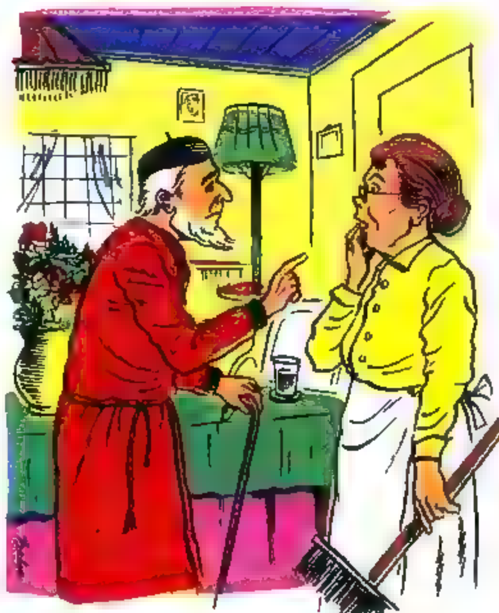
„Neemt u me niet kwalijk, meneer," merkte de kelner ten laatste op, „maar waarom roert u die koffie niet even om?"

Misprijzend keek de bezoeker op.

„Ik houd niet van die zoete koffie."

Tegen zijn gewoonte in stak professor Veldhuizen op zekere morgen zijn horloge niet in zijn rechtervestzak, maar in zijn linkervestzakje. Toen hij in de universiteit zijn voordracht voor de studenten zou staken, wilde hij kijken hoe laat het was. Hij tastte in zijn rechter vestzak, voelde zijn horloge niet, sprak daarop een zijner studenten aan en zei: „Och, meneer Hulp, doe me even het plezier en ga mijn horloge halen, dat ik blijkbaar thuis heb laten liggen."

Toen greep hij in zijn linkervestzak, haalde zijn horloge eruit, keek erop en zei: „Het is nu op slag van tienen. U kunt om kwart over tien gemakkelijk terug zijn."

„Meneer de professor," kwam de huishoudster haar meester melden, „daar is de dokter voor u."

„Hè," mopperde de geleerde, „ieder ogenblik word ik gestoord. Zeg maar dat ik ziek ben."

Vals spel op de ijsbaan

Na de rust merkte Tank plotseling, dat Mark en zijn vriend Larry elkaar af en toe veelbetekenend aankeken

„Ze zijn iets van plan," zei hij tegen zichzelf. „Pas op."

Hij zou spoedig weten wát zij van plan waren.

Mark en Larry hadden de puck te pakken; snel overspelend naar elkaar naderden zij Tank, die klaar stond om hen op de vangen. Op het ogenblik dat Mark hem echter wilde passeren, dook hij en gaf hem een schouderstootje. Als een blok liet Mark zich vallen, in elkaar krimpend van pijn. Drie woedende „Luipaarden" schoten dreigend toe en ook de scheidsrechter kwam erbij.

„Weer ruw spel, Tank," merkte hij boos op. „Je vraagt erom om van de baan gestuurd te worden."

Tank keek stomverbaasd toe, terwijl Mark pijnlijk overeind krabbelde. Maar plotseling begreep hij alles en hij kneep even zijn lippen op elkaar

„Kijk eens goed," riep hij de scheidsrechter toe. „Dellan speelt komedie! Hij wil het alleen maar laten voorkomen alsof de „Houthakkers" ruw spelen."

Maar de scheidsrechter luisterde niet en toen Tank naar de kant van de baan keek, zag hij meneer Warrender staan met een diepe frons op zijn voorhoofd

Even later was het spel weer hervat; nu was het Larry Lemoine, die op Tank afkwam met de puck. Tank schoot naar voren, stak zijn stick uit en op hetzelfde ogenblik stortte Larry neer. Hij rolde over het ijs, sloeg met zijn handen in de lucht, kreunde en bleef plat op zijn rug liggen.

„Boeoeoeoe."

„Weer ruw spel."

„Stuur hem weg, scheidsrechter."

Van alle kanten klonken kreten van boze „Luipaarden" en binnen een seconde stond de woedende scheidsrechter voor Tank.

„Eraf." Hij wees met zijn vinger naar de kant. „Tien minuten straf."

Tank zuchtte Tien minuten... voor ruw spel... dat niet door hem bedreven was. Het was het eind voor de „Houthakkers", want Warrender zou hem nu nooit de overeenkomst met de „Wolven" laten tekenen.

Tank zat op de bank langs de baan, terwijl de „Luipaarden" aan de winnende hand waren Lemoine was vervangen en Dellan voerde de ene aanval na de andere uit op het doel van de „Houthakkers", waar nu alleen Bill en de keeper stonden. Een eindje verder lag Lemoine op een bank op zijn rug

„Dellan had dus toch gelijk." Meneer Warrender stond naast Tank. „Jullie spelen ruw."

„Het is allemaal in elkaar gezet, meneer Warrender," barstte Tank los. „Ik heb niets onsportiefs gedaan."

„De scheidsrechter schijnt er anders over te denken," antwoordde meneer Warrender kortaf. „De „Luipaarden" moeten nu maar de overeenkomst ..."

„Ye-e-e-e-o-o-ow"

Meneer Warrender zweeg verbaasd, terwijl dit ijselijke gehuil weerklonk Het leek van nabij te komen, van een hongerige wolf. Warrender keek om zich heen, maar zag geen enkele wolf. Dat was niet zo wonderlijk, want het gehuil kwam van Tank

De uitwerking op Lemoine was echter verbazingwekkend. Hij sprong op van de bank en schaatste haastig naar de dichtstbijzijnde hut. Tank keek hem grijnzend na.

„Hij is helemaal niet gewond," riep meneer Warrender uit

„Dat hoeft u mij te niet vertellen," lachte Tank. „Ik weet dat Lemoine eens bijna is verslonden door wolven en het leek mij weleens leuk te zien wat hij, gewond als hij is, zou doen na mijn mooie gehuil. Nu, u hebt het gezien."

Even later kon Tank zijn spel hervatten, nadat meneer Warrender de beide ploegen bij zich geroepen had en hen had gewaarschuwd, dat er verder geen vals spel aan te pas mocht komen. Lemoine had een beetje schaapachtig toegeluisterd.

De stand was 2-1 voor de „Luipaarden", toen het spel werd hervat, maar de „Houthakkers" slaagden erin er 2-2 van te maken, voordat de tweede rust begon. Maar hun grootste glorie kwam toen Tank in een verrassende aanval kort vóór het eind van de wedstrijd de stand op 3-2 kon brengen

Dank zij Tank was het spel gewonnen en kon de overeenkomst worden ondertekend, maar Tank had er een levensgevaarlijke vijand bij gekregen: Mark Dellan

„En jij moet vandaag de rotspunt zuiveren, Tank. Er staan nog een paar bomen op en hij moet schoon zijn, als we in de lente de bomen in de rivier willen laten vallen." Mark verdeelde het werk zoals elke morgen. Tank kreeg een gevaarlijke baan... en dat op de morgen van de dag, waarop de „Houthakkers" tegen de „Wolven" zouden moeten spelen!

Tank mopperde echter niet en vertrok met een bijl onder zijn arm even later naar de rotspunt, die ruim honderd meter boven de bevroren rivier uitstak. Zijn eerste slachtoffer zou een geweldige denneboom zijn, vlak aan het randje van de rots. Een motorzaag kon er niet komen, dus het werk moest met mannenkracht gebeuren

De hele morgen weerklonk de omgeving van de krachtige bijlslagen, die Tank in de

boom dreef en een gevoel van trots doorstroomde hem, toen de geweldenaar eindelijk bezweek. Tank liep naar de rand van het ravijn, bukte zich en keek de boom na, die tuimelend in de vallei beneden terechtkwam

Terwijl hij daar gebukt zat, hoorde hij een doffe ontploffing achter zich. Hij sprong op en draaide zich om. Een andere grote denneboom, ongeveer vijf meter van het ravijn verwijderd, kwam op hem af. Tank zag geen kans meer uit te wijken, voelde hoe een zware tak tegen zijn schouder sloeg en zweefde het volgende ogenblik boven de bevroren rivier

Het scheen dat Tank verloren was, maar ook nu werkten zijn hersens razendsnel. Hij had nog steeds zijn bijl. Met een krachtige zwaai sloeg hij hem in de rotswand. Hij dacht dat zijn armen van zijn lijf werden gerukt. . . maar hij hing, en hij bleef hangen!

Tank sloot zijn ogen voor een seconde Daar hing hij aan de steel van een bijl boven een afgrond. Het klamme zweet brak hem uit, maar meteen begreep hij, dat hij nog een kans had het er levend af te brengen. Hij opende zijn ogen en ontdekte vlak voor zich een brede richel Daar moest hij zien te komen

Zijn handen millimeter voor millimeter verschuivend langs de bijl trok Tank zich naar de richel, die hij eindelijk met één hand kon grijpen. Even later volgde de tweede hand en het was toen kinderspel voor hem. Hij trok zich op en ging zitten

Met een zucht van opluchting keek Tank omhoog. Het was niet mogelijk nog verder te komen want de rotspunt helde naar voren en spleten waren er niet te zien. Hij zou dus moeten wachten totdat er redders zouden komen opdagen

Plotseling hoorde hij stemmen.

„We zijn voorgoed van Tank af " Het was Dellans ruwe stem „Ik zal bericht sturen, dat hij een ongeluk heeft gehad Jij bent mijn getuige "

Aha, dacht Tank, dus Dellan heeft die denneboom opgeblazen, terwijl ik aan de rand van het ravijn stond

„Best, Mark " Tank herkende de stem van Larry Lemoine „Maar waarom heb je het gedaan?"

„Ik moest hem kwijt Hij verdenkt mij van die overval op Warrender, geloof ik. Hij heeft gelijk... maar ik kon de papieren van de vergunning niet te pakken krijgen Warrender vertelde mij de volgende dag dat hij de papieren in de safe van het Warburgstadion heeft gedaan. Ik ken het letterslot, die brandkast krijg ik dus wel open."

Even was het stil, toen ging Dellan verder: „Als ik vanavond bij de wedstrijd van de „Houthakkers" tegen de „Wolven" reserve ben, krijg ik een mooie kans Niemand zal mij verdenken, nu Tank er niet meer . ." De stem stierf weg

Tank wachtte totdat hij dacht, dat Mark en Larry hem niet meer konden horen en begon toen om hulp te roepen. Het hielp echter weinig, niemand hoorde hem en hij zweeg tenslotte om zijn krachten te sparen

Een beetje mistroostig keek hij naar beneden in het ravijn Plotseling slaakte hij een kreet. Daar, diep beneden hem, liepen mannen! Het waren spelers van de „Houthakkers", gekleed in hun trainingspakken, die naar hun leider zochten

Tank begon weer te schreeuwen, maar het baatte niet. De afstand was te groot Ten einde raad begon hij in zijn zakken te voelen Het enige, dat hij vond was een puck en een kluwen dun ijzerdraad Tank dacht even na en bond toen haastig de draad vast aan de rubberschijf. Met een boog wierp hij daarna de puck weg, die na een lange luchtreis voor de voeten van Jip terechtkwam

Als door de bliksem getroffen keek deze naar het voorwerp, dat voor hem lag Hij zag de draad, keek omhoog en juichte opgelucht en dankbaar

Niemand keek die avond verbaasder dan Mark Dellan, toen kort voordat de wedstrijd begon de deur in het Warburg stadion openging en Tank binnenwandelde

„Het spijt mij, jongens, dat ik zo laat ben, maar ik heb een ongelukje gehad," waren Tanks enige woorden. De grijns die voortdurend rond Marks lippen had gespeeld, was nu verdwenen en hij zag spierwit

Jip stootte Bill aan. „Het zou mij niet verbazen, als Mark meer wist van dat ongelukje van Tank." Bill knikte.

Dellan was op de reservebank gaan zitten en keek toe, terwijl de wedstrijd tegen de „Wolven" begon. Het ging van het begin af goed met de „Houthakkers" Hun stemming, die eerst ver beneden peil was geweest omdat ze dachten dat Tank dood was, was nu opperbest en het ene doelpunt na het andere werd gemaakt. Tank was in topvorm, hoewel hij steeds met één oog Dellan in de gaten moest houden

Een gevoel van trots doorstroomde hem, toen de geweldenaar eindelijk bezweek.

„Ik weet niet hoe ik je moet bedanken."

Slechts één keer liet Tank de voorhoede van de „Wolven" passeren en een fel gevecht voor het „Houthakkers"doel was het gevolg. Toen de aanval eindelijk was afgeslagen, was Dellan verdwenen!

Tanks hersens werkten vlug. Wat moest hij doen? Hij kon niet weglopen, maar plotseling schoot hem een idee te binnen. Hij maakte een woeste beweging met zijn rechtervoet, waardoor de veter van zijn schoen brak. De scheidsrechter die even later de twee uiteinden van de veter over het ijs zag slierten, riep Tank bij zich.

„Maak je schoen even vast. Het is levensgevaarlijk zo," zei hij tegen Tank, die met een onschuldig gezicht voor hem stond.

Tank verdween, maar liep niet naar de kleedkamer, doch naar het kantoortje van het Warburgstadion. Met een forse zwaai wierp hij de deur open. Daar zat Mark Dellan op zijn knieën voor de open brandkast! De boef draaide zich geschrokken om en gromde, toen hij Tank zag staan.

„Ben jij het weer," siste hij.

„Zoals ik al dacht, ben jij dus de overvaller van meneer Warrender," antwoordde Tank. „En nu probeer je op die manier de papieren voor het nieuwe bos in handen te krijgen. Maar je zult er niet ver mee komen."

Het volgende ogenblik waren de twee mannen in een verwoed gevecht gewikkeld en het zag ernaar uit dat Mark het onderspit moest delven. Maar plotseling haalde hij uit met zijn vuist en trof Tank op zijn kin, die verdoofd zijn tegenstander even losliet. Dellan greep Tank in zijn nek en sloeg hem met zijn hoofd tegen de grond.

Toen Tank bijkwam, lag hij op de vloer van het kantoor. Naast hem op de grond lag een zwart masker en op een stoel zat een politieagent.

„Zo, dus je bent bijgekomen," merkte de agent op. „We zochten al lang naar je en nu ga je mee naar het hoofdbureau."

Tank begreep, dat uitleg weinig zou helpen. Hij moest zelf handelend optreden. Met een gekreun sloot hij zijn ogen en zakte weer in elkaar. Hij hoorde de agent zuchten en opstaan. „Alweer bewusteloos. Ik zal maar eens om een dokter bellen," zei hij en hij verdween in de kamer naast het kantoor.

In een oogwenk was Tank op de been. Hij rende de deur uit, draaide hem nog haastig op slot en holde naar de ijsbaan. De „Houthakkers" en „Wolven" waren nog steeds in een felle strijd gewikkeld en Dellan, die was ingevallen in de voorhoede, vocht bitter mee.

Voor de tweede maal die dag kreeg de voorman een enorme schok, toen hij onverwacht Tank naast zich zag rijden. Deze drukte zich tegen hem aan, hij hoorde papier kraken onder Marks trui. Dellan was zo verbaasd, dat hij vergat te schaatsen en op het ijs viel.

Tank grijnsde tegen hem. „Dat had je niet gedacht, hè? Je rekende erop dat de politie mij had meegenomen, maar ze wachten op jou." En met deze woorden draaide Tank zich om en verdween in het gewoel van de hockeyers.

De stand was 3-3 en het spel speelde zich nu eens op de ene helft, dan op de andere helft van de baan af. De „Houthakkers" slaagden er maar niet in nog een doelpunt te maken en er was nog maar een minuut te spelen.

Tank keek naar de toeschouwers en ontdekte plotseling dat ongeveer om de meter rondom de baan een politieagent had postgevat. Hij grinnikte en keek naar het geworstel op de ijsbaan. Onverwachts schoot de puck uit het kluwen spelers te voorschijn op Tank af. Met een snelle beweging stopte hij de schijf en voordat iemand begrepen had wat er gebeurde, schoot Tank kriskras over het ijs naar het doel van de „Wolven". De tegenstanders probeerden vergeefs hem in te halen, maar Tank was niet te remmen. Met een scherp gekras van zijn schaatsen remde hij voor het doel, haalde uit met zijn stick... Goal!

Voordat de ploegen zich weer hadden kunnen opstellen, ging het fluitje. De wedstrijd was afgelopen. Op hetzelfde ogenblik reed Tank op Dellan af, greep hem beet, keerde hem ondersteboven en greep onder diens trui. Met een triomfantelijk gebaar haalde hij een grote envelop te voorschijn.

„Uw eigendom, meneer Warrender, de papieren van het nieuwe bos." Tank zwaaide ermee naar de directeur, die verbaasd aan de kant stond.

Snel legde Tank aan de toegesnelde agenten uit wat Dellan had gedaan.

„Het spijt mij, agent, dat ik u zo haastig moest verlaten," zei hij met een glimlach tegen de agent, die hem in het kantoor had bewaakt, „maar ik kon Dellan niet laten lopen."

Hij vertelde voorts, dat hij het papier had horen kraken onder Marks trui, toen hij met hem in botsing kwam op de baan. „En hij is dan ook de man, die u op de weg heeft overvallen, meneer Warrender," voegde hij er tenslotte aan toe.

Warrender wist niet hoe hij het had. Hij greep Tanks hand en stamelde: „Ik weet niet hoe ik je moet bedanken!"

Tank grinnikte. „Dat is heel eenvoudig. Geeft u de „Houthakkers" een kans om in de Lynnvallei-IJshockeybond te komen, dan zijn wij tevreden."

„Ik zal ervoor zorgen," antwoordde meneer Warrender.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

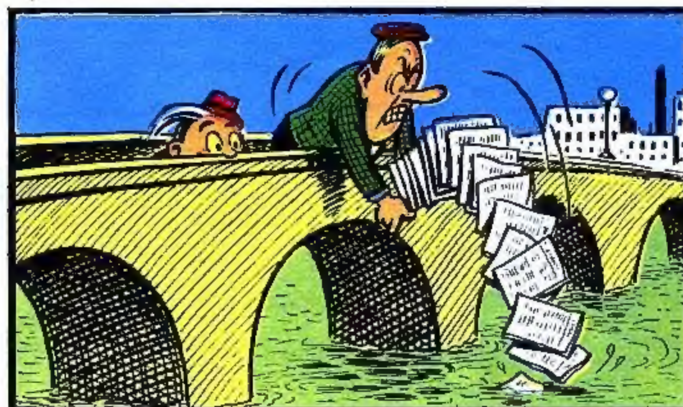

WIE PUZZELT ER MEE?

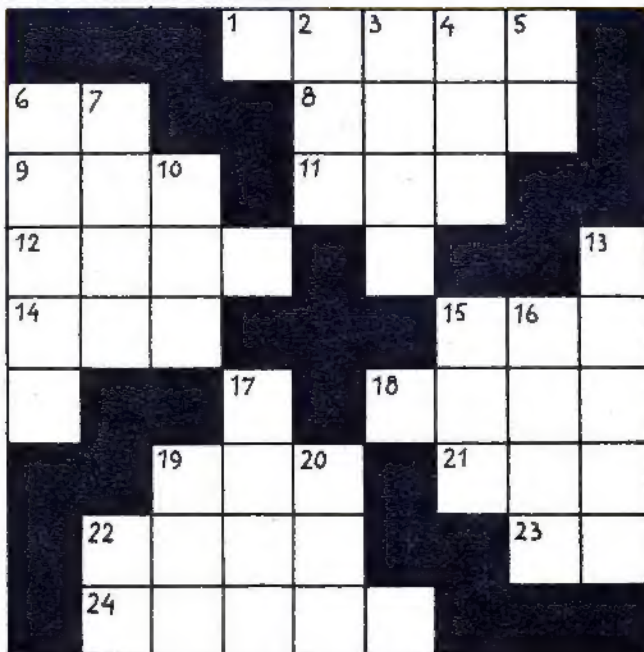
KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Jongen
6 Afkorting van sint
8 Vuurspuwende berg op Sicilië
9 De hoogste punt
11 Verblijfplaats voor varkens
12 Een enkele maal; soms
14 Rijtoer
15 Speelgoed
18 1000 gram
19 Deel van de dag
21 Deel van het gezicht
22 Getal
23 En dergelijke (afkorting)
24 Eetgerei

Verticaal:

2 Lichaamsdeel
3 Ringvormig koraaleiland
4 Afkorting van Antonia
5 Vader
6 Hevige wind
7 Opschik
10 Deel van een vrucht
13 Lichte haarkleur
15 Klapje
16 Vette vloeistof
17 Vat of tobbe
19 Hetzelfde als 19 hor., maar anders geschreven
20 Hert
22 1/10 liter (afkorting)

GEBROKEN WOORDEN

WIND	EIND
MUIL	SLOT
STAD	BUKS
SLAG	NEST
STOF	EZEL
BERG	LINT
HANG	HUIS
OVER	ADER
HAAR	GIDS

Dit zijn allemaal woorden van acht letters, maar ze zijn precies doormidden gebroken en het nare is, dat de achterste stukken door elkaar zijn geraakt. Het zal jullie wel gelukken de „schade" te herstellen en de goede woorden terug te vinden. Maar je moet er wel om denken, dat de eerste stukken al in de juiste volgorde staan. Om je op weg te helpen verklappen wij alleen, dat het eerste woord moet worden: *windbuks*. Als je klaar bent, moeten de eerste letters van de achterste stukken van boven naar beneden gelezen de naam vormen van iets, dat in de schoonmaaktijd nogal eens vernieuwd moet worden.

WELKE SIERPLANT IS DIT?

RUILMAP

Welke bekende sierplant, die veel in huiskamers gekweekt wordt, kun je van dit woord maken?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

R	A	S	P		B	A	A	R	D
E		J	A	G	E	R			I
C		E	N		S	M	A	R	T
H	O	R		B			L	E	O
T	O	P		L	A	K		G	
	G		B	IJ	L		Z	E	S
E	S	P			T		E	N	T
E	T	A	G	E		D	E		A
L			O	V	A	A	L		A
T	H	E	M	A		S	T	A	L

Puzzelsom

(KAT — T) + (MIER — I) + (LINT — T) + (DEN — N) = KAMERLINDE

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.